

dem ud i Lommemaal mod de Blade, som daglig vandre her omkring, og spørg, hvor de findes her, saa vil det ærede Medlem indsee, at det er smukt sagt, men dog kun en Spot. Naar det ærede Medlem spotter os, fordi vi forsvare dem, som ere tilfidsatte af Skrivere og Høllærde, saa beviser det, hvor yderlig vor Stilling er, og jeg tager med Fornøielse hans Spot til Indtægt.

Den Fællesforfatning, hvorom der her er Spørgsmaal, har efter min Mening 2 væsentlige Feil: — den fyldestgjør ikke vore Forpligtelser udad, og den fyldestgjør ikke vore Forpligtelser indad. Man kan sige, at vi paa en vis Maade ere blevne frigjorte for vore Forpligtelser udad derved, at Kongen har stillet et Rigsraad frem som en Form for den Afgjørelse, han saa at sige har taget ud af sin Haand og stillet op som Beroligelse for alle dem, der krævede, at vi skulde fyldestgjøre vore Forpligtelser, om saadanne Krav traadte frem; men det vil dog alligevel ikke være nok. Jeg vil gaae videre, jeg vil spørge: hvilken er den Forpligtelse, som vi have udad? den ligger i et eneste Ord af den Forfatning, vi komme til, i Fællesskabet, i Fællesstaten, i Monarchiet, den skal være *conservativ*. Den ærede Premierminister har i sit Foredrag sagt Noget, som jeg troer ikke er saa ganske rigtig, at vi nemlig ere forpligtede til ikke i Fællesstaten at gaae ud fra vort Valggrundlag; men jeg troer, at der ikke nogetsteds findes Noget derom. Nei! men Forfatningen er ikke *conservativ*, og jeg siger dette Nei 3 Gange. Den er ikke konservativ, fordi der i den ligger Spiren til Oplosning, og jeg har sagt, at Bevistet herfor ligger i det andet Things Tilføining til Beslutningen. Den er ikke konservativ, thi den indsnævrer Kongemagten, og det er for mig en meget vigtig Gjenstand. Kongemagten er i denne Forfatning stillet under Formynderskab af et Geheimeraad, som Kongen ikke kan stille sig ved uden ved en grundlovmæssig Beslutning, der skal tages af $\frac{3}{4}$ af Medlemmerne, med $\frac{2}{3}$ Stemmer, og, dersom blot en Fjerdedeel plus 1 blive borte, tage ind at laxere paa en Dag, saa at de ikke kunne komme, saa kan denne Beslutning ikke tages. Det er en Indskrænkning af Kongemagten, som Grundloven

ikke har tilladt sig, og det er en Fortjeneste ved Grundloven af 5te Juni 1849, at den kun har indskrænket Regjeringsmagten gennem Lovgivningsmyndigheden, som ved Indkaldelsen har sin Oprindelse fra Kongen. Den eneste Anke, jeg i denne Henseende gjør mod Grundloven, er, at der er en bestemt Dag, hvorpaa Rigsdagen kan møde paa egen Haand; men vi vide Alle, hvad det betyder; naar vi komme her paa egen Haand, saa sidde vi her til ingen Nytte. Rigsdagen har kun sin Betydning derved, at Kongen indkalder den. Den dømmende Magt er ligeledes stillet i et vist grundlovmæssigt Forhold til Kongen, idet han med sin Benaadningsret staaer over alle Domme, undertagen i eet Tilfælde, som vi Alle kjende. Men saaledes er det ikke i den nye Forfatning; der er Kongemagten sat tilside, der er det gjort Kongen vanskeligt at stille sig ved sine Ministre, og den hele Tale om Ministeransvarlighed har Intet at sige. Det lader sig maaskee sige, at den er Noget ligeoverfor et Rigsraad, med hvilket den forresten, efter største Sandsynlighed, naar man tager Blodslægtsskabet i Betragtning, kommer til at staae i et vist kammeratligt Forhold, men ligeoverfor Kongen staaer Ministeriet uansvarligt. Og ikke nok dermed. Der er ved grundlovmæssig Bestemmelse sat en Mand ind i Geheime-Statsraadet, som Kongen paa ingen Maade, uden ved en grundlovmæssig Bestemmelse, kan faae ud deraf, om der end er den største Tvist mellem dem, og det er netop den Mand, som Kongen fremfor Alle skulde have størst Herredomme over, den nemlig, der er den Nærmeste til at følge ham paa Thronen. Han kan ikke faae ham ud af Statsraadet, han har paa sin Side en af Kongen givet Ret, og har i Statsraadet den samme Uansvarlighed som Kongen. Dette kan ikke gaae an i en constitutionel Forfatning, det er det største Brud paa Forpligtelserne. Det tredie Nei, hvorved jeg nægter, at Forfatningen er konservativ, udtaler jeg, fordi den, idetmindste ikke i Overgangsbieblikket, konserverer det, der er til som Folket i Monarchiet, og det er de særlige Repræsentationer. Naar vi gjenemgaae de Forpligtelser, der ere indgaaede ligeoverfor Ulandet, saa finde vi, at dert staaer: Alt, hvad I